

Arrest

nr. 196 607 van 14 december 2017
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 13 juli 2017 van tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2017 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden zijn gemotiveerd als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.01.2017 werd ingediend door:

*Naam: B(...)
Voorna(a)m(en): E(...)
Nationaliteit: Macedonië
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Getuigschrift nr. 36-4/3 dd. 21.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen sociale uitkeringen ontving.*
- Attest met n° 2062623 dd. 04.08.2015 vanwege het Agentschap voor Tewerkstelling (Macedonië) waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet ingeschreven is als werkloze; uit dit attest blijkt geen onvermogen; Attest met n° 1108-534/2015 dd. 29.09.2015 vanwege het Macedonische kadaster waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende eigendommen bezit in de stad Skopje en de kadastralgemeenten van de stad Skopje; echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen van betrokkene buiten (de kadastralgemeenten) van de stad Skopje, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen; Diverse attesten vanwege het Ministerie van Financiën (Macedonië) waaruit blijkt dat betrokkene in de jaren 2007 – 2014 geen inkomsten had in Macedonië; echter, gezien betrokkene in België verblijft sedert midden 2009, zijn de attesten voor de periode 2010 – 2014 niet relevant.*
- Geldstortingen (Western Union) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene november 2008 en februari – juni 2009: deze geldsommen zijn te beperkt om te kunnen vaststellen dat betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was ; geldstortingen (Western Union) vanwege een derde aan betrokkene uit de periode april – juni 2009; Geldstortingen (Beobank) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode juli 2014 – augustus 2014 en juni 2016 tot april 2017: echter, deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België*
- Betalingsbewijs aan Waterlink dd. 15.01.2016 en 29.04.2016 op naam van de moeder van betrokkene, B(...) S(...): Echter, deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van het gezin van de referentiepersoon, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op hetzelfde adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon en de moeder van betrokkene; zij dienen deze kosten sowieso te betalen. "*

- Aansluitingsbewijzen particuliere ziektekostenverzekering (Globality Health) op naam van betrokkene; bijbehorende bankdocumenten waaruit blijkt dat betrokkene instaat voor de betaling van de kosten die hieraan verbonden zijn.
- Attest OCMW A(...) dd. 15.09.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest afgeleverd op naam van de referentiepersoon.
- Loonfiches op naam van de referentiepersoon bij de werkgever Filip Van Walle (januari 2015 – maart 2017) op naam van de referentiepersoon.

Alhoewel er bewijsstukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat er in de periode november 2008 en februari – juni 2009 geldsommen werd overgemaakt aan betrokkene (voor zijn vertrek naar België), blijken deze te beperkt. Er blijkt onvoldoende uit de stukken in hoeverre betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was. Het is immers niet omdat men geld ontvangt dat men is aangewezen op dat geld om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Zo werd er bijvoorbeeld niet aangetoond dat ook de partner van betrokkene geen inkomsten had om bij te dragen in zijn levensonderhoud. De voorgelegde attesten doen hier geen afbreuk aan. Verder werden er geldstortingen gedaan aan betrokkene in de periode juni 2016 – april 2017. Echter, deze stortingen zijn pas opgestart nadat betrokkene in België is toegekomen en nadat hij op 12.02.2016 een derde aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn vader. Op 11.08.2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr 178.938 van 05.12.2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon of de overige gezinsleden niet ten laste vallen/vielen van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene en zijn gezin (echtgenote en twee kinderen) ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene zelf instaat voor de betaling van de kosten verbonden aan zijn particuliere ziektekostenverzekering.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert augustus 2009 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is. Sedert 27.06.2011 is hij er, samen met zijn echtgenote en op heden ook kinderen, officieel gedomicilieerd. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was de referentiepersoon. Er werd dus niet aangetoond dat betrokkene reeds van voor zijn aankomst in België “ten laste” was van zijn vader. Met een verwijzing naar de huidige samenwoning en de voorgelegde bewijsstukken dat betrokkene hier in België wordt opgevangen door de referentiepersoon, toont betrokkene niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van de vader ten

opzichte van betrokkene werd evenmin aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, kan het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet worden vastgesteld. Aldus wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aangetoond. Deze beslissing heeft bovendien niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen waardoor hij dan ook niet voorhouden dat deze beslissing "een inmenging" vormt in zijn privé- of gezinsleven.

De beslissing leidt voorts niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De beslissing sluit bijgevolg niet uit dat betrokkene een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. Moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon en de overige in België verblijvende familieleden derwijze dat de familiale banden behouden blijven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 13.07.2017 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat door dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei

2010; R.v.V. arrestnr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrestnr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker langer dan 8 jaar in België leeft samen met de referentiepersoon.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert kan verzoeker aantonen dat hij deel uitmaakte en nog steeds uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker heeft steeds met de referentiepersoon samengewoond.

Verzoeker staat heden ingeschreven op het adres van de referentiepersoon en zijn huisvesting wordt gefinancierd door de referentiepersoon en haar partner.

De wet stelt bovendien niet dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst.

De interpretatie van het begrip "ten laste" zoals gegeven door het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes zijn niet bindend in de Belgische rechtsorde, daar in België het precedentenrecht niet geldt. De RvV mag een eigen interpretatie geven aan het begrip "ten laste" als dit in het voordeel van de rechtszoekende is. Als de wet het begrip "ten laste" niet duidelijk omschrijft en niet expliciet vereist dat de afhankelijkheidsrelatie reeds moest bestaan in het land van herkomst, zal een legalistische interpretatie ertoe leiden dat de rechtszoekende, in casu verzoeker, wordt beschermd. Indien de wet een leemte vertoont kan dit niet tot gevolg hebben dat de rechtszoekende wordt benadeeld.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is.

De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

Daar verzoeker al jaren samenwoont met de referentiepersoon, dient hij als laste te worden beschouwd.

De kosten voor het levensonderhoud werd gedurende 8 jaar door de referentiepersoon gedragen.

Het is zeer moeilijk om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat verzoeker in Macedonië niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. Verzoeker is er toch in geslaagd om dat bewijs te leveren.

Dergelijk bewijs van onvermogen moet als "bijkomend" worden beschouwd volgens het arrest REYES van het Hof van Justitie. In de praktijk kan deze moeilijk worden geleverd en kan het verzoeker uiterst moeilijk maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het hem dwingt om gecompliceerde stappen te ondernemen.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

7. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten

De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijk motiveringsplicht, heeft tót doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat het gemeentebestuur in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om het gemeentebestuur te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tót formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek—algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

Het middel is gegrond.

8. Aangaande het ten laste zijn van de referentiepersoon

Verzoeker woont sedert 2009 jaar met de referentiepersoon en heeft nooit gewerkt.

Een persoon die meer dan 6 maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder moet als ten laste worden beschouwd.

Omdat verzoeker langer dan 6 maanden inwoont bij zijn vader aanvaardt de rechtspraak dat er dan een VERMOEDEN van tenlasteneming geldt.

Het "ten laste" zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manier en bewezen worden.

Dat bevestigde het Europese Hof van Justitie (HvJ, C-215/03. Oulane en C-1/05. Jia). De DVZ past echter steeds zijn eigen interne criteria toe, vaak zonder rekening te houden met andere mogelijke bewijsmiddelen. Dat is strijdig met de rechtspraak van het Hof.

De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn de volgende:

- Bewijs dat het familielid gedurende minstens 6 maanden voor de aanvraag gezinshereniging (financieel) ondersteund werd: meestal wordt dit bewezen met bankuittreksels waaruit blijkt dat er geld gestort werd naar het familielid in het herkomstland
- De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin bij stand verleend moet worden. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat minstens 6 maanden financiële steun moet bewezen worden is strijdig met de richtlijnen van de Commissie.
- inkomen van de te vervoegen persoon.

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of
- de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende geeft zelf toe dat verzoeker sedert 2009 samen met de referentiepersoon woont en sinds die periode staat ingeschreven op het adres van de referentiepersoon.

Verzoeker slaagt er eveneens in om aan te tonen dat hij steun genoot van de referentiepersoon van voor zijn aankomst in België.

Men tracht gewoonweg de schijn te wekken dat verzoeker niet onderhouden wordt door de referentiepersoon zonder daar maar ook enig concreet element van voor te leggen. Verzoeker werd steeds door de referentiepersoon onderhouden.

Wat het bewijs van onvermogen betreft brengt verzoeker zeer recente documenten, zijnde het bewijs dat hij geen inkomen heeft in het land van herkomst alsook het bewijs dat hij geen onroerende goederen bezit in Macedonië. Ook deze documenten worden op onbegrijpelijke wijze niet aanvaard door verwerende partij.

9. Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Verwerende partij stelt dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. De referentiepersoon verdient liefst 2000 EUR netto per maand. De huur bedraagt slechts 680 EUR per maand.

Verwerende partij dient zich aan de motiveringsplicht te voldoen en kan niet zomaar beslissen om geen onderzoek te doen aangaande de inkomsten van de referentiepersoon omdat er niet voldaan zou zijn aan één van de voorwaarden.

Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het voorgestelde artikel 10, §5, luidt:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

- 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
- 2° worden dé middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;
- 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. "

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t / Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

"47. Volgens artikel 1, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen

en — pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. "De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het voorgestelde artikel 10, §5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Kortom komt het erop neer dat conform de Vreemdelingenwet verwerende partij minstens een behoeften-analyse diende te verrichten alvorens een definitieve beslissing te nemen in het dossier van verzoeker. Immers, uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij een behoeftenanalyse van de concrete gezinssituatie of zelfs hiertoe een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoeker of de referentiepersoon op te vragen.

Tot op heden is er geen enkel probleem geweest met de inkomstsituatie van de referentiepersoon. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt echter wel dat verwerende partij verwezen heeft en zich gebaseerd heeft op zogenaamde minimumbedrag zoals omschreven in artikel 10 van de Vreemdelingenwet en zo geen ruimte heeft voorzien voor een behoeftenanalyse van de concrete situatie van verzoeker met zijn gezin.

Het is voor verzoeker niet te begrijpen hoe op 13.07.2017 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoeker, of beter gezegd rekening te houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van de verzoeker die te wijten is aan verwerende partij.

Ook diende verwerende partij na te gaan welke kosten de referentiepersoon heeft om dan te oordelen of het inkomen al dan niet voldoende is.

Men kan niet zomaar concluderen dat het inkomen van de referentiepersoon onvoldoende zou zijn omdat er nog andere personen ten laste zouden worden genomen. Verwerende partij meldt dat de referentiepersoon nog 2 kinderen en de partner van verzoeker zou onderhouden. Vanwaar dat zij deze informatie is geraakt blijft een vraagteken voor verzoeker aangezien verweerster haar beweringen met geen enkel aanvaardbaar argument staakt.

Tevens dient men in de bestreden beslissing de bestaansmiddelen om te overleven volgens dat volgens de verwerende partij niet voldoende is cijfermatig te preciseren. Nergens uit de bestreden beslissing kan men afleiden waarom het inkomen niet voldoende is en hoe groot de uitgaven van de referentiepersoon bedragen. Verwerende partij meent dat uit het inkomensbewijs dat door verzoeker wordt neergelegd blijkt dat de referentiepersoon geen voldoende bestaansmiddelen heeft maar verweerder schiet te kort door niet aan te tonen wat de effectieve uitgaven zijn van de referentiepersoon.

Ondanks deze gegevens beslist de verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

10. Aangaande de schending van artikel 8 EVRM

"Artikel 8 EVRM : Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis"

Artikel 8,2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's land veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn zoon en schoondochter en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St.nr.79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting); 64,; Rev.dr.étr.1999,258,noot-; T. Vreemd.1998,329;

10. De bestreden beslissing van 13.07.2017 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding. (cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevantie gegevens een beslissing mag nemen. (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de rechtsonderhorige uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan; het houdt in dat de rechtsonderhorige moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op

toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 14 juli 2017, nr. 238.840, NV Bombardier transportation Belgium).

2.3. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf is het resultaat van een aanvraag tot gezinshereniging die werd ingediend door de verzoekende partij als descendent van een Belgische onderdaan en werd genomen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter bepaalt het volgende:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° bepaalt het volgende:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ook van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

2.4. De gemachtigde steunt de bestreden weigeringsbeslissing onder meer op de vaststelling dat de betrokkene niet heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De verzoekende partij stelt daar in wezen tegenover dat de wet niet vereist dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst.

De Raad wijst er op dat, hoewel de verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat de hiervoor geciteerde toepasselijke bepalingen niet uitdrukkelijk vermelden dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hen voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen

bij deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan wel degelijk –en in weerswil van wat de verzoekende partij dienaangaande doet gelden- worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arrest Jia en Reyes (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014). In deze arresten werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste’ zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de verzoekende partij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam. .

De Raad stelt dan ook vast dat dit een determinerend motief betreft dat de bestreden weigeringsbeslissing op zich kan dragen indien de beoordeling van de neergelegde stukken in het licht van deze voorwaarde overeind blijft. Het betoog van de verzoekende partij dat zij heden, en reeds sedert langer dan 8 jaar, staat ingeschreven op het adres van de referentiepersoon en haar huisvesting en levensonderhoud worden gefinancierd door deze referentiepersoon en haar partner, zodat zij als ten laste moet worden beschouwd, is in die optiek niet dienstig.

De gemachtigde heeft de voorgelegde stukken in concreto beoordeeld, zodat het aan de verzoekende partij toekomt om met even concrete argumenten deze beoordeling in een ander daglicht te stellen. Aangaande haar betoog dat het zeer moeilijk is om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat zij in Macedonië niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten, maar dat zij daar toch in is geslaagd, moet erop worden gewezen dat zij met deze algemene stelling de beoordeling door de gemachtigde niet als ondeugdelijk kan laten afdoen.

In de mate dat de verzoekende partij nog betoogt dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin de Belg of de Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen en dat de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, moet worden vastgesteld dat het enige bewijs van deze bijstand ten tijde van het verblijf van de verzoekende partij in het land van herkomst, met name de “*Geldstortingen (Western Union) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene november 2008 en februari – juni 2009*” niet als bewijs van het ten laste zijn in aanmerking werden genomen omdat “*deze geldsommen [...] te beperkt [zijn] om te kunnen vaststellen dat betrokkene daadwerkelijk van deze steun afhankelijk was*” en niet omdat ze niet gedurende een zekere minimumperiode werden overgemaakt. Ook deze argumentatie is derhalve niet dienstig. Dat een bewijs van onvermogen als bijkomend zou moeten worden beschouwd, zoals de verzoekende partij stelt, is evenmin dienstig, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de overgemaakte geldsommen niet toelaten vast te stellen dat er een daadwerkelijke afhankelijkheid was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, en evenmin dat daardoor het

rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden of dat erover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Aangezien het hiervoor beoordeelde determinerende motief blijft staan moeten de middelonderdelen die zijn gericht tegen de overige motieven niet worden onderzocht, nu ze niet kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing.

2.5. De verzoekende partij richt zich verder ook tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Na een aantal theoretische beschouwingen stelt zij dat de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat er uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er geen enkele motivering werd gegeven waarom de weigeringsbeslissing werd vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd als volgt gemotiveerd:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was de referentiepersoon. Er werd dus niet aangetoond dat betrokkene reeds van voor zijn aankomst in België “ten laste” was van zijn vader. Met een verwijzing naar de huidige samenwoning en de voorgelegde bewijsstukken dat betrokkene hier in België wordt opgevangen door de referentiepersoon, toont betrokkene niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van de vader ten opzichte van betrokkene werd evenmin aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, kan het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet worden vastgesteld. Aldus wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet aangetoond. Deze beslissing heeft bovendien niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen waardoor hij dan ook niet voorhouden dat deze beslissing “een inmenging” vormt in zijn privé- of gezinsleven.

De beslissing leidt voorts niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De beslissing sluit bijgevolg niet uit dat betrokkene een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. Moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon en de overige in België verblijvende familieleden derwijze dat de familiale banden behouden blijven”

Het betoog van verzoekende partij dat zij niet weet om welke reden een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, kan dan ook niet worden gevolgd.

De Raad merkt verder op dat verzoekende partij trouwens foutief stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gezien de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 52, §4, 5° lid van datzelfde besluit.

2.6. Ten slotte voert de verzoekende partij nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij beperkt zich echter tot louter theoretische beschouwingen en verwijst voorts vaagweg naar “de rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven”.

Nog daargelaten de vaststelling dat niet valt in te zien op welke wijze de verzoekende partij haar rechten op een huwelijk zou beknot zien –zij heeft een gezinshereniging aangevraagd in functie van haar vader-, blijkt dat de gemachtigde in het bevel om het grondgebied te verlaten uitgebreid heeft gemotiveerd over de familiale banden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”* Deze laatste bepaling vormt overigens de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De link tussen artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de belangenafweging die kan worden teruggevonden in artikel 8 van het EVRM staat daarmee vast.

De verzoekende partij, die deze motivering volstrekt ongemoeid laat, toont dan ook niet aan dat geen of niet voldoende rekening is gehouden met dit familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verder verwijst zij wel in het algemeen naar een privéleven, maar toont zij dit op geen enkele wijze aan, zodat zij zich wat dit aspect betreft niet dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.7. Gelet op het voorgaande kan het enig middel niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, alleen al om die reden samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS